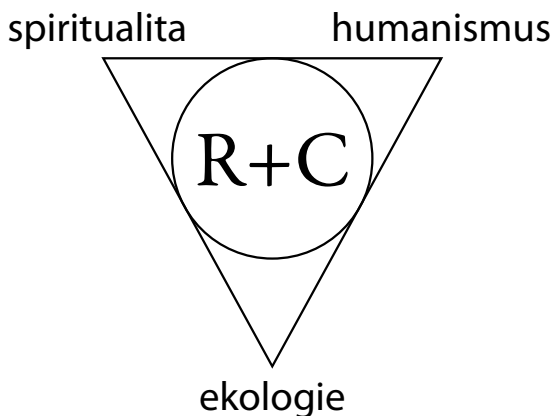

MANIFEST

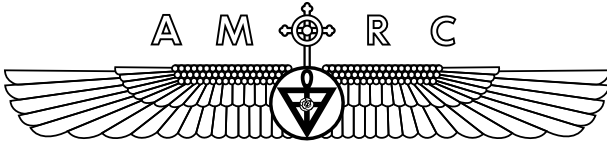
Appellatio Fraternitatis Rosae Crucis 1614–2014

Salutem Punctis Trianguli!

V roce 1614 vystoupili rosekručníci z anonymity zveřejněním spisu „Fama Fraternitatis“. O čtyři století později, my, zástupci Nejvyšší rady Starého Mystického Řádu Růže a Kříže, vyzýváme muže a ženy dobré vůle, aby se k nám připojili v práci na usmíření lidstva sama se sebou, s přírodou a s Božstvím. Proto tedy klademe toto „Appellatio“ pod záštitu spirituality, humanismu a ekologie...

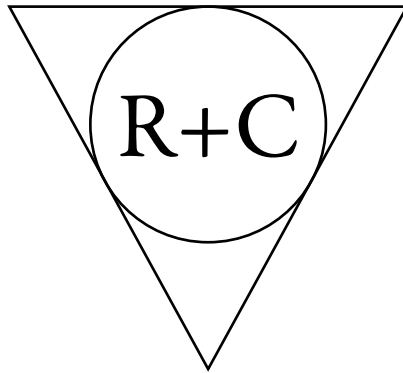

Nechť se tak stane!

Antiquus Mysticusque Ordo Rosae Crucis

MANIFEST

Appellatio
Fraternitatis Rosae Crucis

První vydání: leden 2014
Všechna práva vyhrazena

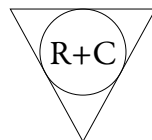
MANIFEST

Milý čtenáři,

v roce 1614, před čtyřmi sty lety, se téměř současně v Německu, ve Francii a v Anglii zjevilo tajemné bratrstvo, a to zveřejněním manifestu s názvem „Fama Fraternitatis“. Text tehdy vyvolal mnohé reakce, zejména mezi mysliteli, filosofy a představiteli náboženství té doby, zejména katolické církve. Obecně řečeno, manifest požadoval Universální reformu, a to jak ve sféře náboženské, tak i politické, filosofické, vědecké a hospodářské. Podle historiků byla tehdejší situace v mnoha evropských zemích značně chaotická, a to do té míry, že jeden z nich ji otevřeně nazval „Evropskou krizí“.

„Fama Fraternitatis“ byla následována dalšími dvěma manifesty: „Confessio Fraternitatis“ a „Chymická svatba Christiana Rosenkreuze“, vydanými v letech 1615 a 1616. Autoři těchto tří manifestů prohlašovali, že náleží k bratrstvu Růže a Kříže, a že patří ke skupině mystiků, známých jako „Tübingenský kruh“. Všichni se vášnivě zabývali hermetismem, alchymií a kabalou. O pár let později, v roce 1623, vešlo toto bratrstvo ve známost znovu, a to rozvěšením tajemných plakátů v pařížských ulicích: „My, zástupci kolegia Růže a Kříže, viditelní i neviditelní, pobýváme v tomto městě z milosrdenství Nejvyššího...“

Účelem toho „Appellatio“ není výklad historie rosekruciánů, ani jejich učení. Přejeme si oslavit touto cestou čtyřsté výročí vydání „Famy Fraternitatis“, v historickém kontextu zakládajícího manifestu Řádu Růže a Kříže. Mluvíme-li o „historickém kontextu“, je to proto, že podle tradice, tento řád datuje své počátky až do škol mystérií 18. dynastie starověkého Egypta. Slavný rosekrucián 17. století Michael Maier totiž napsal v jedné ze svých knih: „Náš původ je egyptský, bráhmanský, čerpá z mystérií Eleusíny a Samo thráky, od perských mágů, pythagorejců a Arabů.“

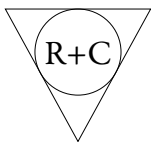

Věrní této tradici, vydali jsme roku 2001 manifest s názvem „Positio Fraternitatis Rosae Crucis“, v němž jsme představili náš pohled na stav lidstva, zejména v zásadních oblastech působnosti, tedy hospodářství, politiky, technologie, vědy, náboženství, morálky a umění, a tak dále, neopomíjící ani ekologickou situaci. Tento manifest, který někteří historici řadí vedle oněch tří předchozích, přečetly milióny lidí po celém světě a pro mnohé z nich se stal základem reflexe a meditace. V některých zemích je doporučován žákům jako studijní materiál, v jiných byl zpřístupněn veřejnosti v městských či státních knihovnách, a to nezmiňujeme všechny ty, kteří jej umístili na internet.

Čtyři staletí po vydání „Famy“ a třináct let po „Positio“ pocítujeme nutnost ještě jednou připomenout své konkrétní obavy týkající se lidstva. Samozřejmě, čas plyne, ale budoucnost, jež se vynořuje desetiletí za desetiletím, rok za rokem, je stále příčinou značných starostí. „Krise“, jak se běžně nazývá, se zjevně v mnoha zemích pevně zakořenila. Nicméně nejsme ohledně budoucnosti pesimističtí, či dokonce apokalyptičtí. V „Rosekruciánských proroctvích“, publikovaných v roce 2011, jsme na toto téma napsali: „Ohledně budoucnosti jsme optimističtí... Těžké časy, kterými nyní procházíme, v hloubi vytvářejí ‚nezbytný přechod‘, který by měl lidstvu umožnit přesáhnout samo sebe a zrodit se znovu.“

Stejně jako „Positio“, ani „Appellatio“ není určeno elitě, ale všem, kteří se o jeho vydání dozvědí a najdou si čas na jeho přečtení. Někteří jej snad shledají panikářským, zatímco jiní jej budou považovat za poněkud utopický. Není ale ani dogmatický, ani ideologický. Chceme jím pouze vyjádřit myšlenky, které nejsou samy o sobě ani nové, ani původní, zejména pro rosekruciány, ale které podle našeho názoru volají více než jindy po pečlivé pozornosti. Chceme vlastně vyslat výzvu ke spiritualitě, humanismu a ekologii, což jsou podle nás podmínky k obnovení lidstva na všech rovinách a nalezení štěstí, jež hledá.

NEJVYŠŠÍ RADA A.M.O.R.C.

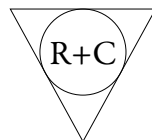

Apel za spiritualitu

Podle našeho názoru, krize, která zasahuje mnoho zemí, ne-li všechny, není pouze sociální, ekonomická či finanční. Jde o důsledky krize civilizace, a to v širším smyslu tohoto slova. Jinak řečeno, je to lidstvo samo, které se nachází v krizi. Ale v jaké krizi? Ačkoli jsme na tuto otázku částečně odpověděli v „Positio“, cítíme potřebu se k ní vrátit a rozvinout ji. Naše filosofie a ideály nás vedou k úvaze, že je to povinnost, která se nás týká jako rosekruciánů, ale také jako občanů. V protikladu k tomu, co se o nás možná říkalo, důležitost, kterou přikládáme spiritualitě, nikdy nezastínila náš zájem o hmotný svět, v neposlední řadě proto, že konečným cílem našeho úsilí bylo vždy dosažení mistrovství života.

Za prvé se domníváme, že lidstvo se ocitlo ve spirituální krizi. Podle našeho názoru má tento nezvratný fakt dvě příčiny: hlavní náboženství vzniklá před staletími již neodpovídají na existenciální otázky, které si dnešní ženy a muži kladou. Jejich doktríny, ani jejich morální zásady se již nevyvíjejí, což vysvětluje, proč jsou stále častěji opouštěna a tím vytvářejí ohromné spirituální vakuum, jež se mnoho lidí již ani nesnaží zaplnit. Zároveň se v mnoha takzvaných rozvinutých zemích společnost stává čím dál více materialistickou, což podněcuje lidi k hledání štěstí v materiálním vlastnictví a nepřiměřené spotřebě. Tento trend významně posílil moc peněz a narušil jejich účel. Místo aby byly prostředkem, stávají se samoučelnou věcí, kterou člověk rád vlastní jako takovou, i když sama o sobě není ničím.

Znamená to, že současná náboženství nemají budoucnost? Než na tuto otázku odpovíme, rádi bychom zopakovali, že si vážíme všeho ušlechtilého, co nabízejí svým stoupencům, aby mohli denně praktikovat svoji víru. Ale, jak jsme již řekli, vědomí a mentalita lidstva se od doby vzniku těchto náboženství značně vyvinula, a tak jsou dnes jejich kréda v očích mnoha lidí, a zejména mladých, zastaralá.

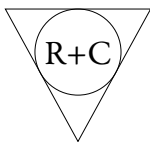

Protože nebyla schopná, znalá či ochotná svá učení aktualizovat, myslíme si, že jsou ve střednědobém termínu odsouzena k zániku. To bude mít za následek, že po nich zůstanou pouze pomníky vytvořené za staletí, stejně jako texty, jež se k nim vztahují, včetně těch, které považují za svaté, jako jsou bible, korán, upanišády, tripitaka a další.

Pokud jde o téma peněz, není to otázka uchýlení se ke karikatuře či demagogii. Jako prostředek směny jsou nezbytností pro život ve společnosti. Potřebujeme je, abychom si obstarali vše potřebné ke svému materiálnímu blahu i uspokojili svá oprávněná potěšení, jež nám naše existence skýtá. Časem však nabyly příliš značné důležitosti a to do té míry, že podmiňují a ovládají prakticky všechny oblasti lidské činnosti. Dnes už tento stav dosáhl úrovně kultu, fungujícího jako náboženství s patrně největším počtem stoupenců na světě. Denně na jejich oltář obětujeme to nejzásadnější z etických hodnot (čest, bezúhonnost, spravedlnost, vzájemnost a tak dále), takže se stále více stávají nositelem znehodnocení.

Nechápejte prosím výše uvedené tak, že rosekruciáni jsou nakloněni „slibu chudoby“, či že věří, že materiální hojnost je neslučitelná se spiritualitou. Od doby, co se lidstvo objevilo na Zemi, neustále usiluje o zlepšení svých životních podmínek a o štěstí. Tento sklon spočívá v jeho hlubší podstatě a je součástí procesu zvaného „evoluce“. To neznamená, že smyslem existence je být bohatý, ale stejně tak není přirozené či normální usilovat o chudobu. Kromě toho, fakt, že je někdo bez prostředků, z něj nečiní lepšího člověka, ani není měřítkem spirituálního povznesení, ovšem stejně tak ani fakt, že je bohatý.

Podle našeho názoru se štěstí, po němž lidské bytosti více či méně vědomě touží, nachází v rovnováze mezi materiálním a duchovním, a nikoli ve vyloučení jednoho nebo druhého. Proto žádný jedinec, který se zasvětil výhradně spiritualitě do té míry, že si odpírá oprávněná životní potěšení, nemůže být šťastný. Totéž platí pro toho, kdo učiní z materiálního vlastnictví jedinou základnu svého blaha. To

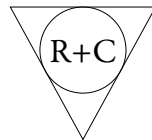

vysvětluje, proč je mnoho lidí, které označujeme jako zámožné, hluboce nešťastných. Je to proto, že trpí vnitřní prázdnotou, kterou ani „všechno zlato světa“ nemůže vyplnit. Všichni známe větu: „Za peníze si štěstí nekoupíš,“ — mohou ovšem být přispívajícím faktorem.

Předpokládáme-li, že člověk není pouze materiální tělo, které drží pohromadě řadou fyzikálně-chemických procesů, ale že vlastní také duši, můžeme snadno pochopit, že i ona vyžaduje jistou formu výživy: spiritualitu. Co je to ale spiritualita? V souladu s tím, co již bylo řečeno, přesahuje religiozitu. Jinými slovy, neomezuje se na pouhou víru v Boha a následování náboženského kréda, ať již jakkoli úctyhodného. Spočívá naopak v hledání hlubšího smyslu existence a postupném probouzení toho nejlepšího v nás. Toto hledání smyslu a zdokonalení dnešní svět krutě postrádá, což vysvětluje jeho chaotický stav a sklíčenost, v níž se v posledních desetiletích utápí.

Většina lidí všech zemí i národů má pocit, že se nachází v temném tunelu, z něhož nikdo nevidí cestu ven, a to ani ti, kdo jim vládnou. Navíc si neuvědomují, že světlo, jež doufají spatřit, může vzejít jen z nich samých, ne z vnějšího zdroje. To nás přivádí nazpět ke spiritualitě a potřebě pohledu někam jinam, než do materiálna, abychom vyřešili problémy, jimž lidstvo čelí. Ale možná patříte mezi ty, kteří neuznávají existenci duše, a máte na to přirozeně plné právo. Pokud je to váš případ, dovolte nám položit následující otázky a udělejte si čas, abyste si na ně sami odpověděli:

- Čemu připisujete to, co je běžně známé jako „hlas svědomí“?
- Jak vysvětlíte lidské nadání pro ctnosti jako například laskavost, štědrost, soucit a láska?
- Skutečně si myslíte, že nejkrásnější umělecká díla, ať již obrazy, sochy, hudba či jiné formy, vzešly pouze z mysli jejich tvůrců?
- Jak vysvětlíte vzpomínky miliónů mužů a žen po celém světě, kteří prodělali klinickou smrt, na to,

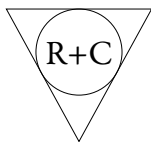

co „viděli“ a „slyšeli“ tam, co obvykle nazýváme „druhou stranou“, než se navrátili do života?

- Opravdu si myslíte, že pokud by existence duše byla pouhou iluzí, velcí myslitelé a filosofové, které lidstvo poznalo, by ji uznávali jako zřejmou pravdu?

Každá lidská bytost má zcela nepochybně duši. Z našeho pohledu je to právě ona, která činí z každého z nás vědomého živoucího tvora, schopného myšlení a prožívání emocí. V ní stejně tak spočívá lepší část lidské podstaty. Pokud žijeme na této Zemi, je touto lepší částí právě zvyšování našeho povědomí o jejich ctnostech a jejich vyjádření prostřednictvím našich rozhodnutí a chování. Naneštěstí tak činí příliš málo lidí, některé věřící nevyjímaje, což vysvětluje existenci zlé vůle, netolerance, sobectví, žárlivosti, pýchy a nenávisti ve světě, a vše, co z toho vychází — nespravedlnost, konflikty, nerovnost a utrpení. Je pravdou, že zlo existuje jen v nepřítomnosti dobra a má kořeny výhradně v lidském chování. Proto není dílem Božím, ani dílem ďábla, který nikdy neexistoval, ani jeho démonů, kteří by mu měli sloužit.

A co tedy Bůh? Po celá staletí v něm věřící spatřovali antropomorfní bytost, sedící kdesi v nebi a řídící osud všech lidských bytostí. Ve snaze se Mu zalíbit s cílem získat Jeho přízeň, následovali a stále následují příkázání stanovená náboženstvími, jež je odvozují ze svých svatých knih. Zjevně však víra v Boha a lpění na vyznání, údajně Jím inspirovaném, nestačí k dosažení štěstí. Jinak by miliardy věřících po celém světě byly na rozdíl od ateistů šťastné. Tak tomu ovšem není. Znamená to, že štěstí, o něž každá lidská bytost usiluje, leží mimo religiozitu. Spočívá ve spiritualitě, jak byla již definována.

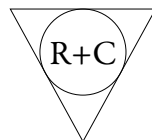
Než vám představíme naše pojetí Boha, dovolte nám říci, proč si myslíme, že existuje a proč ateismus, ač sám o sobě úctyhodný, představuje chybu v úsudku: Ať již jsme věřícími či naopak, nemůžeme popřít existenci Universa. Pak tedy z racionálního hlediska musí

být výsledkem jisté tvořivé příčiny. A vzhledem k tomu, že se vše řídí zákony, jež i sami vědci obdivují, vyplývá z toho, že tato příčina musí být velmi inteligentní. Proč ji tedy potom nepřirovnat k Bohu a nevidět v NĚm absolutní a neosobní inteligenci, která stojí na počátku stvoření? Připomeňme si, že vesmír byl na počátku pouhým centrem energie velikosti atomu, které v sobě potenciálně obsahovalo všechny galaxie, hvězdy, planety a nebeská tělesa, jak je dnes známe, včetně samotné Země.

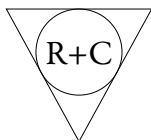
Skutečná otázka, již si můžeme a musíme ohledně Boha klást tudíž nezní, zda existuje či nikoli, ale jakým způsobem zasahuje do našich životů. Podle našeho názoru tak činí do té míry, do jaké si vážíme zákonů, jimiž se projevuje ve vesmíru, v přírodě a lidstvu samotném. To znamená studovat je, což je právě to, čemu se rosekruciáni odjakživa věnovali. Všimněte si, že tento přístup k Bohu a k jeho roli, jakou hraje v naší existenci, má konotace spíše vědecké, než náboženské. A.M.O.R.C. pochopitelně nikdy neoponoval vědě, ba naopak. Právě proto má Mezinárodní Univerzita Růže a Kříže, kterou sponzoruje od počátku 20. století, sekci fyzikálních věd.

Více než kdy dříve nastal nyní čas, abychom se posunuli od religiozity ke spiritualitě, což znamená s konečnou platností nahradit prostou víru v Boha poznáním božských zákonů — tedy zákonů universálních, přírodních a spirituálních. Blahobyt, o nějž usilujeme, včetně toho na hmotné úrovni, je třeba nalézt v tomto poznání a moudrosti, která z něj plyne. Staré rosekruciánské rčení říká: „Člověk se musí osvobodit jen a jen od nevědomosti...“ Ta je skutečně u zrodu těch nejhorších věcí, které člověk může udělat pro sebe, pro ostatní a své životní prostředí. Je zároveň zdrojem nejrůznějších pověr, které degradují lidstvo a brání mu v nalezení úplného naplnění. Dejte tedy svému životu spirituální směr. Jinými slovy, nebuďte pouhými živoucími bytostmi, buďte živoucími dušemi.

Možná by vás zajímal náš názor na sekularismus. Dokud budou klasická i moderní náboženství, východ-

ní či západní, založena na dogmatech a strukturována podle autokratických systémů, domníváme se, že sekularismus je naprostou nutností, aby uchránil společnost od všech druhů teokratických úchylek. Jak již bylo řečeno, doufáme, že nadejde čas, kdy se spiritualita, coby hledání poznání a moudrosti, stane běžnou součástí mravů a bude podmínkou občanského života. Poté se politika spojí s filosofií, a bude se tudíž inspirovat „láskou k moudrosti“, jako tomu bylo na vrcholu řecké civilizace. Připomeňme si, že Řecko bylo kolébkou demokracie a mimo jiné stálo u zrodu pojmu republiky. Dovolte nám také připomenout, že většina tamních filosofů patřila mezi spiritualisty.

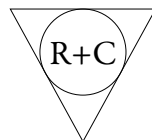

Apel za humanismus

Pokud se nemíníte připojit k naší výzvě za spiritualismus, žádáme vás, abyste ve svých každodenních životech projevovali humanismus. Článek 10 „Rosekruciánské deklarace lidských povinností“, publikované v září 2005, říká: „Je povinností každého jednotlivce považovat celé lidstvo za svoji rodinu a chovat se za všech okolností a kdekoli jako občan světa. To znamená založit své chování a filosofii na humanismu.“ Je zřejmé, že pokud všechny lidské bytosti uskuteční tuto povinnost vůči sobě navzájem, slovo „humanismus“ nabude svého plného významu, takže se stane živoucím projevem bratrství na Zemi, v nejvznešenějším a nejvšeobecnějším smyslu. Pak tedy můžeme předpokládat, že zavládne mír mezi všemi národy a všemi státy.

Co ale obnáší „být humanistou“? V první řadě to znamená považovat všechny lidské bytosti za pokrevní bratry a sestry, a rozdíly mezi nimi za čistě povrchní. Nemusíte se tedy hlásit k dogmatu, podle kterého celé lidstvo pochází z jednoho a téhož původního páru, kterým pro ty, kteří věří ve Starý zákon, byl Adam a Eva. Ať už z hlediska ontologického nebo vědeckého, takové tvrzení je neopodstatněné. Ve skutečnosti by v důsledku příbuznosti takový rodokmen rychle vedl k fyzické i mentální degeneraci. Podle našeho názoru člověk vzešel z živočišné říše, která sama prošla velmi dlouhým a pomalým procesem vývoje života od svého prvního výskytu na Zemi. V každém případě všichni sdílíme stejný genom a krev, která proudí v našich žilách je v podstatě tatáž. Spíše než bratrstvo, tvoříme lidstvo jako takové.

Jak víte, někteří antropologové mluví o třech či dokonce čtyřech rasách: bílé, žluté, černé a rudé. V posledních letech toto dělení opustila většina vědců, kteří dávají přednost souhrnnému pojmu „lidská rasa“. Doufají snad, že tímto způsobem vezmou rasistům všechny argumenty „fyziologické“ povahy? Nemusí být totiž nutně rasistické uznávat existenci několika ras, zejména když nelze popřít, že

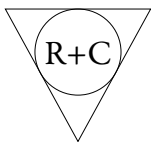

Evropané, Asiati a Afričané jsou všichni hominidé, snadno rozpoznatelní podle morfologických znaků. Rasistické by bylo myslet si a tvrdit, že jedna rasa je nadřazená druhým, zejména pak ta, k níž sami patříme. Faktem zůstává, že skutečný humanista považuje všechny lidské bytosti za mnoho buněk jednoho a téhož subjektu — lidstva.

Mnozí lidé mají tendenci dávat přednost těm, kteří přísluší ke stejné „rase“, mají stejnou státní příslušnost, stejné politické názory nebo následují stejné náboženství, protože jim to vyhovuje a dává pocit bezpečí. Nicméně to není důvod odmítat ostatní, či ještě hůře, nenávidět je. Humanista hodný toho jména respektuje všechny rozdíly, samozřejmě za předpokladu, že nenarušují důstojnost nebo integritu druhého. Jinými slovy prokazuje toleranci a nechová se, jako by byl nebo se cítil být nadřazeným. To je známkou inteligence, protože nesnášenlivost v jakékoliv podobě je obecně charakteristická pro hloupost a pýchu. Bohužel, tato slabost nebo přesněji řečeno vada je jednou z nejčastějších, což vysvětluje, proč je mezi lidmi tolik konfliktů.

Ohledně předmětu tolerance bychom rádi připomněli, že mottem A.M.O.R.C. je: „Co největší tolerance při co nejširší nezávislosti.“ To vysvětluje, proč se v našich řadách nalézají křesťané, židé, muslimové a jiní, spolu s lidmi, kteří nepraktikují vůbec žádné náboženství. Někteří jsou dokonce ateisty a přesto oceňují bratrskou podstatu našeho řádu. Ten ovšem vždy zahrnoval muže a ženy ze všech sociálních vrstev a s různorodými či dokonce protichůdnými politickými názory. Pokud jsou rosekruční i přes své odlišnosti schopni prokazovat vzájemnou úctu jeden druhému a udržovat harmonické vztahy, proč by celé lidstvo nemohlo dělat totéž?

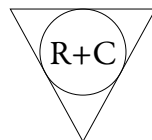
Pravděpodobně jste obeznámeni s Ježíšovým přikázáním: „Milujte jeden druhého,“ což vysvětloval tak, že nemáme činit druhým, co bychom nechtěli, aby oni činili nám. Ať jsme ateisty či věřícími, a ve druhém případě bez ohledu na náboženství, jež vyznáváme, nemůžeme popřít, že toto přikázání samo v sobě shrnuje ideál chování,

který by měl ohledně vztahů s druhými přijmout každý. A ačkoli máme svobodu nespátřovat v Ježíši ani duchovního mistra, ani mesiáše, ani vykupitele uctívaného v křesťanství, každý z nás by měl přinejmenším uznat, že byl výjimečným humanistou a že způsobil revoluci v mravech své doby tím, že zastával sounáležitost a mír, a to až do té míry, že nabádal lidi, aby milovali své nepřátele.

Dnešní společnost se stala příliš individualistickou v tom smyslu, že heslo „každý sám za sebe“ se stalo součástí její kultury. V rámci spojených účinků materialismu a sociální a ekonomické krize, kterou svět zažívá již několik desetiletí, stále více a více lidí má tendenci myslet jen na své osobní blaho a projevovat lhostejnost vůči druhým. Takový postoj vzdaluje občany od sebe navzájem a přispívá k odlidšťování společnosti. K tomu se přidává skutečnost, že komunikační prostředky se staly náhražkou osobního rozhovoru, takže už nejsme schopni udělat si čas, abychom si promluvili s našimi blízkými či se sousedy, zato se ale chlubíme mnoha (virtuálními) přáteli na určité sociální síti. Jaký je to paradox! Naučme se znovu konverzovat prostřednictvím fyzického kontaktu s ostatními, od srdce k srdci, ne-li od duše k duši.

V manifestu „Positio“ se píše: „Můžeme jen konstatovat, že mezi těmi nejbohatšími a těmi nejchudšími zeměmi se pouze prohlubuje propastný rozdíl. V každé zemi pak takový rozdíl můžeme pozorovat mezi nejbohatšími a nejchudšími vrstvami.“ Od té doby se situace nepřestala zhoršovat. Žádný humanista se nemůže smířit s touto situací, zejména když chudoba a bída nejsou nevyhnutelné, ale jsou následky špatného hospodaření s přírodními zdroji a s produkty místní, regionální, národní a mezinárodní ekonomiky. Jinými slovy, jsou do značné míry způsobeny lidským sobectvím a nedostatkem solidarity. A přesto, ať již si to lidé uvědomují nebo ne, jejich přežití závisí více než kdy jindy na jejich schopnosti sdílet a spolupracovat, a to nejen mezi občany jedné země, ale i mezi jednotlivými zeměmi. Z mystického hlediska bychom mohli říci, že v důsledku globalizace jsou jejich karmy

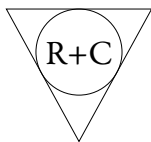

propojeny takovým způsobem, že žádný národ už nebude moci v dlouhodobém horizontu prosperovat, aniž by bral ohled na ty, kteří jsou stále v nouzi.

Když jsme zmínili globalizaci, domníváme se, že je nezvratná a je tudíž zbytečné jí vzdorovat. Od doby, kdy se lidstvo objevilo na Zemi, bez ustání rozšiřovalo své pole působnosti a vztahů, zprvu od kmene ke kmeni, pak od vesnice k vesnici, od země k zemi, až nakonec z kontinentu na kontinent. S rozvojem dopravy a komunikace se svět stal jedinou zemí. To je přirozený vývoj, který by nás měl těšit, neboť je nositelem vzájemného porozumění a míru mezi národy. Ale tento proces je teprve v počátcích, takže se staví proti rozmanitosti kultur, mentalit a ekonomických systémů, a tím ještě zhoršuje nerovnost. Proto se domníváme, že musí být urychlen a musí zahrnovat humanistický rozměr, aby se stal přínosem pro blaho všech.

Podívejme se nyní na zcela jiný subjekt. Individualismus není jedinou překážkou humanismu, jak si představují a věří rosekruciáni. Je zde také důležitost strojů, kterou získaly po mechanizaci a robotizaci průmyslových procesů. Zatímco měly být omezeny na pouhé pomocníky lidem při jejich svízelných úkolech, začaly lidi z důvodů úspor a zisku nahrazovat. Takové nadměrné využívání strojů ve společnosti přispělo nejen k jejímu odlidštění, ale také k růstu sociálního problému nezaměstnanosti. Proto se stává naléhavým znovu dosadit lidi tam, kde je to možné, na místo strojů, a vymanit se z materialistického dogmatu, jaké představuje myšlení typu „čas jsou peníze“.

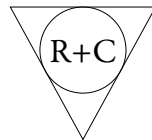
Ale lidé nejsou jen pokrevními bratry a sestrami, bez ohledu na „rasu“. Jsou to též spřízněné duše, vyvěrající ze stejného spirituálního zdroje, z Universální duše. Skutečný rozdíl mezi nimi spočívá v úrovni jejich vnitřního vývoje, čili v míře, v jaké dosáhli vědomí své vlastní božské přirozenosti. Mohli bychom dodat, že zastáváme názor, že každý jednotlivec se reinkarnuje tolikrát, kolikrát je to nutné k dosažení této úrovně vědomí a stavu moudrosti, jak se v nás může

projevit na Zemi. Pokud tento princip či spíše zákon přijmete, pochopíte, že rozdíly, které mezi jedinci existují v jejich vyspělosti, v hloubce myšlení, ve smyslu pro zodpovědnost a v jejich humanismu, jsou zejména způsobeny faktem, že někteří již prožili více inkarnací, než druzí. Z tohoto úhlu pohledu tedy není žádná lidská bytost nadřazena jiné; některé jsou prostě jen více spirituálně rozvinuté.

Jestliže humanista nevěří v Boha, musí mít víru v člověka a jeho schopnost překračovat sebe sama a vyjadřovat svoji nejlepší podstatu. Je pravda, že podíváme-li se zpět do historie lidstva a na jeho současnou situaci, můžeme cítit, že lidské bytosti jsou v podstatě individualistické a v důsledku svých slabostí a nedostatků jsou předurčeny poškozovat jedna druhou. Ale přes toto zdání se, pokud jde o vědomí, značně vyvinuly. Po celém světě se stále více a více lidí pozvedá proti nespravedlnosti a nerovnosti, demonstruje proti válkám ve prospěch míru, odsuzuje diktatury a jiné totalitní režimy, volá po větším bratrství, pomoci opuštěným, podílí se na ochraně přírody, atd. Je tomu tak proto, že každý člověk, z pobídky své duše usiluje, jak říkal Platón, o dobro, krásu a pravdu. Každý z nás si to zkrátka musí uvědomit a podle toho pak jednat.

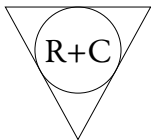
V průběhu dějin lidé prokázali schopnost dosáhnout výjimečných věcí, když evokovali nejvznešenější a nejdůmyslnější stránky lidské podstaty. Ať už v oblasti architektury, technologie, literatury, vědy, umění či ve vztazích mezi obyvateli jedné země nebo různých států, prokázali inteligenci, tvořivost, vnímavost, solidaritu a bratrství. Toto zjištění je samo o sobě uklidňující, protože potvrzuje, že lidské bytosti mají sklon činit dobro a usilovat o štěstí všech. Právě z tohoto důvodu musí být člověk humanistou a mít víru v sebe sama.

Apel za ekologii

Podle našeho názoru nelze být humanistou a přitom nebyť ekologem. Jak by bylo možné usilovat o štěstí všech lidských bytostí, aniž bychom se starali o ochranu planety, na níž žijí? A přitom každý ví, že je ohrožena a že je za to zodpovědné z větší části právě lidstvo — různé druhy znečištění, ničení ekosystémů, nadměrné odlesňování, hubení živočišných druhů a podobně. Pokud jde o globální oteplování, většina vědců souhlasí s tím, že je za ně odpovědná lidská činnost, a pokud je přímo nevyvolala, pak tedy značnou měrou přispěla k jeho růstu, zejména emisí skleníkových plynů. Mnozí navíc dávají globální oteplování do souvislosti s rostoucím počtem bouří a pohrom všeho druhu, se všemi následnými ztrátami na lidských životech a ničením majetku. V každém případě je zřejmé, že pokud nebudou na celosvětové úrovni přijata žádná krátkodobá opatření, aby se skoncovalo s neuhy, které jsme způsobili naší planetě, stane se neobyvatelnou pro miliardy lidí, a možná i pro celé lidstvo.

Starověké civilizace považovaly Zemi za matku všech živých bytostí a byla předmětem kultu Matky Země. V současné době si pouze domorodé národy, jako jsou australští domorodci, amazonští indiáni a afričtí Pygmejové, abychom jmenovali ty nejnámější, zachovali tento stav mysli. Dnešní lidé dospěli k pohledu na Zemi jen jako na zdroj zisku všeho druhu, a to až do té míry, že ji využívají bezdůvodně a na úkor svého zdraví. Používáme-li termín „zdraví“, když mluvíme o naší planetě, je to proto, že je nám jasné, že je to živá a dokonce vědomá entita. Člověk si musí uvědomit životní síly, jež naše planeta projevuje v přírodě, a inteligenci, již vyjadřuje prostřednictvím svých různých říší, nemluvě o těch, které tvoří její krásu. Je to pravda natolik, že i ateista má tendenci ji zbožňovat a považovat ji za mistrovské dílo Stvoření.

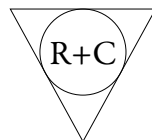
Podle vědců se Země objevila přibližně před čtyřmi a půl miliardami let, život se objevil asi před čtyřmi miliardami roků a člověk před asi třemi milióny let. Ale za

méně než sto let jsme Zemi narušili natolik, že její budoucnost, stejně jako naše vlastní, je v ohrožení, a to do té míry, že její stav je předmětem mezinárodních summitů. Bohužel tyto summity zůstávají v teoretické rovině a ačkoli přinášejí konsensuální rozhodnutí, zdaleka nedostačují ke zvratu. A.M.O.R.C. horlivě přispívá k pozvednutí vědomí ohledně ekologie a v roce 2012 vydal „Prosbu za spirituální ekologii“, která byla přednesena v brazilském senátu v průběhu Summitu Země v Riu. Obdobné semináře proběhly v dalších zemích, ale přijatá rozhodnutí jsou s ohledem na situaci směšná a nadále jsou zdrojem konfliktů mezi různými společensko-ekonomickými zájmy.

Většina rozvinutých zemí, včetně těch nejbohatších na světě, přišly ke svému bohatství na úkor ekologie. Je zjevné, že pokud rozvojové země budou následovat stejný ekonomický model, který je založen na nadprodukcí a nadměrné spotřebě, problémy životního prostředí, s nimiž jsme konfrontováni, se dramaticky zvětší a zhorší. Je to ale bohužel směr, jímž se tyto rozvojové země dnes ubírají a vzhledem k příkladu, jakého se jim dostává, jim to nikdo nemůže dávat za vinu. Za současného stavu můžeme pouze doufat, že přese všechno budou schopny odtrhnout se od tohoto modelu a nahradit jej systémem, který propojuje ekonomiku a ekologii. To by bylo skvělou a užitečnou lekcí pro celé lidstvo.

Rosekruciáni nejsou pouhými snílky, starajícími se jen o duchovní aspekt bytí. Jsme samozřejmě mystiky, v etymologickém smyslu slova, což označuje muže a ženy, kteří se zajímají o studium tajemství života. Víme ale, že je to zde dole, kde musíme nastolit ráj, který náboženství umísťují do posmrtného života. Abychom uspěli, lidé se musí naučit moudře spravovat přírodní zdroje a produkty, které vytvářejí, což je důvod, proč je nutné zajistit, aby byly všechny roviny a aspekty hospodářství spravedlivým přínosem pro všechny národy a všechny jejich občany, z úcty k lidské důstojnosti a k přírodě.

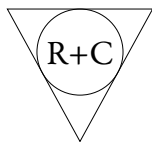
Co by mohlo lidi přivést k rozvoji ekologického hospodářství? Strach z toho, že jim bude přičítána vina

za oběti globálního oteplování a přírodních katastrof s ním spojených? Zjevně ne, protože průměrný člověk má tendenci si myslet, že něco takového se může stát jen ostatním. Dokud nebude sám postižen a poškozen, bude pouze sympatizovat s oběťmi, přispívá tu a tam nějaké charitě v jejich prospěch, a dál bude žít v naději, že podobné katastrofy bude ušetřen. Musíme skutečně vyčkávat, dokud nebude zasaženo daleko více lidí, včetně a především v rozvinutých a bohatých zemích, aby lidstvo konečně stanulo tváří v tvář skutečnosti? Země, naše matka, je totiž velmi nemocná a riskujeme, že se stane neobyvatelnou pro obrovské množství lidí.

Kromě rostoucího počtu lidí postižených přírodními katastrofami, které jsou na vzestupu ve všech částech světa, je třeba poznamenat, že podle některých vědců se průměrná délka života, jež za posledních několik desetiletí postupně vzrůstala, ve většině zemí začíná klesat. Současně prudce stoupá počet případů rakoviny. Proč? Hlavně proto, že vzduch, který dýcháme, voda, kterou pijeme a potrava, kterou přijímáme jsou silně znečištěny (dusičnany, fosforečnany, pesticidy, barvivy a konzervačními látkami), což nevyhnutelně vede k organickým, buněčným a dokonce i genetickým změnám. Pokud to spojíme s tím, že konzumace alkoholu, tabáku a dalších drog se zvyšuje exponenciální rychlostí, není překvapující, že zdraví lidí čelí v krátkodobém horizontu takové hrozbě.

Další nebezpečí, a to nemalé, ohrožuje zdraví mnoha jednotlivců: množství elektromagnetických vln vyzařovaných počítači, mobilními telefony a dalšími elektronickými přístroji. Je příliš brzy, abychom mohli posoudit otázku elektromagnetického znečištění, ale není pochyb, že je zodpovědné za různé nemoci. To však není otázka napadání užitečnosti těchto zařízení. Nicméně by mělo být vyvinuto veš-

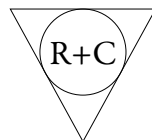
keré úsilí, aby se zajistilo, že jejich používání nepovede k různým patologiím, což je na zodpovědnosti těch, kdo je vyrábějí a prodávají. Kromě toho je mnoho uživatelů používá nerozumně, protože jejich nadužívání je na úkor jejich zdraví. Jako příklad uvedme známý fakt, že

počet mozkových nádorů se od nástupu mobilních telefonů značně zvýšil, zejména u mladých lidí.

Ale ještě další a více metafyzické znečištění ovlivňuje lidstvo, a to v podobě negativních myšlenek, které lidé vytvářejí prostřednictvím nenávisti, zášti, zloby, nesnášenlivosti, hněvu, žárlivosti atd. Za prvé tyto myšlenky mají nepříznivý vliv na lidi, kteří je sami chovají, a to i v případě, že si toho nejsou objektivně vědomi. Postupem času jim nakonec způsobí fyzické nebo psychické problémy, které mohou vést k závažným onemocněním. Za druhé, zamořují kolektivní nevědomí a naplňují je negativními vibracemi, které pak živí nenávist, zlobu, zášť a podobně. Naopak z každé pozitivní myšlenky těží nejen ten, kdo ji vyprodukuje, ale i kolektivní vědomí lidstva. Ve světle shora řečeného se rosekruční po staletí věnují tomu, čemu říkáme „spirituální alchymie“.

Tam, kde je nemoc, existuje léčba! Ačkoli je třeba uznat, že medicína, včetně chirurgie, zaznamenala velký pokrok a důležitým způsobem přispěla ke zlepšení zdraví, není bez slabých míst a dokonce i úchylek. Jako je tomu v mnoha dalších odvětvích lidské činnosti, je ovlivňována penězi, a to do té míry, že lze říci, že nemoc je pro velké lékařské a farmaceutické společnosti „dobrý obchod“. Je známou skutečností, že mnoho dnešních léků jsou placebo a nemají účinky, které jsou jim přičítány. Pokud jde o ty, u kterých se prokázaly jisté terapeutické vlastnosti, některé z nich mají katastrofální vedlejší účinky. Totéž platí i pro mnoho očkovacích látek, z nichž některé přispěly ke zničení přirozeného lidského imunitního systému. Ještě jednou musíme zdůraznit, že neodmítáme ani léky, ani chirurgické zákroky. Tvrdit ale, že jediným cílem jednoho či druhého je pouze ošetřovat a léčit, by bylo čiré pokrytectví.

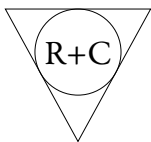
At už jde o oblast zdravotnictví nebo jinou, lidské bytosti musí mít blízko k přírodě. Jakmile se od ní vzdálí, porušují vazby s přírodními zákony a konají proti svému vlastnímu blahu. Z neznalosti, pýchy a chamtivosti nicméně strávili příliš mnoho času ve snaze přírodu ovládnout, namísto aby s ní spolupracovali. Zaslepení svou vlastní

domýšlivostí zapomněli, že inteligence, již příroda prokazuje, je nekonečně větší, než jakou disponuje lidstvo, a že její síla nemá prakticky žádná omezení kromě těch, které jí sami vnutí. Homo sapiens sapiens, což je jméno dané vědci našemu druhu a jehož doslovný význam zní „člověk, který ví, že ví,“ je bezpochyby velmi daleko od poznání zásadní skutečnosti, že za vše vděčí přírodě a že bez ní není ničím.

Pro nás je Země nejen planetou, na které lidé žijí. Tvoří také dějiště jejich duchovního vývoje a umožňuje každému coby žijící duši naplnění. Má tedy i poslání pozemské a nebeské, což je to, co nejmoudřejší z myslitelů a filosofů učili v průběhu věků po celém světě. Dokud lidstvo nerozpozná tuto pravdu a nezačne se podle ní chovat, materialismus a individualismus, jež v současnosti převažují, se budou postupně zhoršovat se všemi negativními důsledky pro lidstvo samotné i pro přírodu. Více než kdy jindy je naléhavě nutné obnovit trojici Lidstvo-Příroda-Božství, která je základem všech esoterických tradic a kterou by civilizace sama měla přijmout. Dokud tak neučiní, zůstane ve svém současném stavu utrpení a nebude schopna dosáhnout harmonického stavu, jež je jí předurčen.

Jak všichni víme, Země je domovem bezpočtu živočichů, ať již divokých, či domestikovaných. I ti vlastní duši, jež je individuální u nejvyvinutějších z nich a kolektivní u méně vyvinutých. Ve skutečnosti jsou však všechny žijící bytosti ožívány Duší universální a jejím specifickým Vědomím. Nicméně každá z nich projevuje tuto Duši a toto Vědomí ve větší či menší míře podle postavení dotyčného organismu v životním řetězci. Proto nemají stejnou úroveň inteligence a vnímavosti. V každém případě neexistují žádné mezery či hranice mezi říšemi přírody, neboť jsou ožívány toutéž Životní silou a jsou součástí téhož kosmického evolučního procesu, jaký na naší planetě pozorujeme. Lidská říše je v tomto ohledu samozřejmě nejvyvinutější ze všech, to však ještě neznamená, že má nad ostatními navrch — naopak má vůči nim povinnosti.

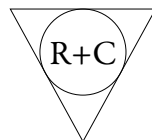

Závěrem

To jsou tedy myšlenky, o něž jsme se s vámi v tomto „Appellatio“ chtěli podělit. Jsme skutečně přesvědčeni, že pokud jde o naše individuální a kolektivní chování, je naléhavě nutné vydat se duchovním, humanistickým a ekologickým směrem. Ale kdybychom měli stanovit vyšší prioritu, bylo by to ve prospěch ekologie. Pokud se totiž lidstvu podaří najít dlouhodobé řešení sociálních a ekonomických problémů, ale Země se současně stane pro drtivou většinu jejích obyvatel neobyvatelnou nebo sotva snesitelnou, jaký by pak mělo smysl na ní žít a co by to mohlo přinést jejím obyvatelům? K tomuto tématu — ti, kteří řídí země a národy, mají obrovskou zodpovědnost v tom smyslu, že mají pravomoc přijímat rozhodnutí a zajistit, aby byla uplatňována. Pokud tito lidé ztratí zájem o ekologii a nebudou na své úrovni pro zachování přírody nic dělat, je jasné, že situace se bude i nadále zhoršovat a budoucí generace zdědí planetu, která bude jen stínem toho, čím bývala.

Na druhém místě, a to vás možná překvapí, přednost by měla být dána humanismu a ne spiritualitě. Umístění lidských bytostí do středu společenského života, při současném respektování přírody, může přinést jen blahobyt a štěstí pro nás všechny bez rozdílu. Znamená to vidět v každém člověku pokračování sebe sama, navzdory rozdílům a dokonce i neshodám mezi námi. To bude nelehký úkol, protože každý z nás má ego, jež se snaží z nás učinit individualisty a vede nás k upřednostňování vlastních zájmů či zájmů vlastní rodiny a lidí s nimiž jsme nějak spřízněni před zájmy ostatních. Hnáno do krajnosti, tento sebestředný či dokonce sobecký postoj stojí u kořene diskriminace, segregace, dělení, opozice, vyloučení a jiných forem odmítání mezi jednotlivci. Na opačném konci stupnice je humanismus coby synonymum tolerance, sdílení, velkorysosti, empatie — zkratka: bratrství. Je založen na myšlence, že všechny lidské bytosti jsou občany světa.

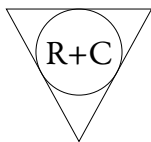
Nutnost stát se ekology je vcelku zřejmá s ohledem na stav, v jakém se naše planeta nachází. Stejně tak

může každý dostatečně vnímavý a inteligentní jedinec pochopit, proč je dobré být humanistou, a to aniž by sám humanistou byl. Na druhé straně, neexistuje žádný objektivní důvod, proč být spiritualistou, zejména proto, že není možné prokázat existenci duše a Boha, a to ani v pojetí, v jakém Jej vidí rosekruciáni. Takže i když pro nás spiritualita představuje klíč k dosažení štěstí a naplnění života, chápeme, že člověk může být atheistou. To znamená, že je nám jasné, že vesmír, Země a lidstvo zde nejsou náhodou, ale jsou součástí transcendentního, ne-li božského, záměru. A je to právě z tohoto důvodu, že máme schopnost studovat Stvoření a žasnout nad hlubším smyslem existence. Jako takoví jsme jak aktéry, tak diváky Kosmické evoluce, jak se projevuje ve vesmíru i na naší planetě.

Možná jste ekology a humanisty, ale ne spiritualisty? Pokud nejste zásadními materialisty, znamená to, že možná nevěříte v Boha, ale alespoň věříte v přírodu a lidskost, což je jak úctyhodné, tak i záslužné. V tomto smyslu tedy rozlišujeme mezi materialisty a ateisty. Ti první mají materiální vlastnictví za ideál, pro nějž žijí, často na úkor přírody a bez ohledu na druhé. Druzí jsou obecně vzato věřícími, aniž si to uvědomují, anebo takoví, kteří ztratili víru v náboženském smyslu. Každopádně jsme přesvědčeni, že spiritualita (a nikoli religiozita) nás sama o sobě vede k humanismu a ekologii, protože, jak jsme vysvětlili výše, je založena na znalosti božských zákonů, ve smyslu zákonů přírodních, universálních a spirituálních. Každý, kdo o takové poznání usiluje, ač jej ještě sám nedosáhl, je přirozeným idealistou.

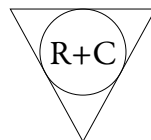
Antropologové se domnívají, že „moderní“ lidstvo se objevilo asi před dvěma sty tisíci lety. V porovnání s lidským životem se to může zdát dlouho. Ale z hlediska evolučních cyklů je to vlastně stav dospívání a lidstvo také vykazuje všechny odpovídající znaky, v tom, jak hledá svou identitu, svůj osud, jak je bezstarostné a dokonce i lehkomyšlné, považuje se za nesmrtelné, oddává se nestřídmosti, vzdoruje intelektu a ignoruje zdravý rozum. Tento vývojový stupeň se svým

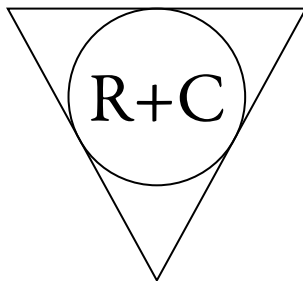
podílem obtíží, zkoušek a neúspěchů, ale stejně tak uspokojení, úspěchů a nadějí, je nutným přechodem, který by měl umožnit, aby lidstvo vyrostlo, vyzrálo, vzkvétalo a nakonec dosáhlo naplnění. Aby se tak ale stalo, musí dospět.

Na závěr a s ohledem na výše uvedené, více než kdy jindy je naší nadějí, že lidstvo nabere spiritualistický, humanistický a ekologický směr, aby mohlo být znovuzroeno a připravit cestu pro „nové lidství“, regenerované na každé rovině. Rosekruciáni sedmnáctého století právě po takové regeneraci volali ve svém spisu „Fama Fraternitatis“. Odmítnut náboženskými, politickými a ekonomickými konzervativci té doby, byl tento apel uznán pouze volnomyšlenkáři. Vzhledem k současné situaci ve světě jsme cítili, že je užitečné a nezbytné tento apel otevřeně obnovit, v naději, že se tentokrát dočká příznivé reakce.

Nechť se tak stane!

Opatřeno pečeti dne 6. ledna 2014

rosekruciánského roku 3366

®